మాగాడు

– అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

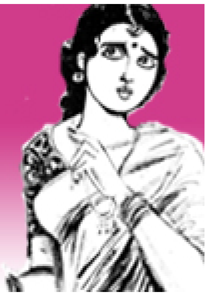

(గత సంచిక తరువాయి)

24 వ భాగం

" ఆహ్లాదా! నా తల్లి..." ఉలిక్కిపడ్డాడు...

ఇదిఉత్తరం.. ఆహ్లాదకి... చివర సంతకం వైపు ఉద్వేగంగా చూసాడు. మీ అమ్మ ప్రియాంక. చేతులు వణికాయి... ఆకాశాన్ని మబ్బులు కమ్మినట్టు కనురెప్పల మీద నీటి బిందువులు తెరలు పరిచాయి. ఆ తెరలు చీల్చుకుంటూ... అక్షరాల బారుల వెంట చూపులు సారించాడు.

ఆహ్లాదా! నేనిప్పుడు జీవితం ఆఖరి అంచున ఉన్నాను.. . నాన్న పోయిన దగ్గర నుంచీ నువ్వు నన్ను అమ్మలా కాక నీ బిడ్డలా చూసుకున్నావు ... నా ఆరోగ్యం బాగుపడాలని ముక్కోటి దేవతలను ప్రార్థిస్తున్నావు ... కానీ నాకు తెలుసు తల్లీ నేనింక ఎక్కువరోజులు ఉండను. మీ నాన్న లేకుండా ఒక్క రోజు కూడా జీవించలేదు... అలాంటిది ఆయన పోయి ఏడాదిన్నర అయినా ఇంకా బతికే ఉన్నాను... ఎలా బతికి ఉన్నానో నాకే అర్థం కావడంలేదు. బహుశా ఆయన ప్రతిరూపం అయిన నిన్ను చూస్తూ, నీలో మీ నాన్నని చూస్తూ బతికి ఉంటాను.

ఆహ్లాదా! ఎంతో కాలంగా నా హృదయంలో దాగి ఉన్న ఒకే ఒక్క కోరిక తీరకపోతుందా అన్న ఆశతో ఇంతకాలం ఎదురుచూస్తూ జీవించాను. కానీ, ఆ ఆశ కూడా ఆవిరి అవుతోంది... ఆయన నన్ను రా, రమ్మని పిలుస్తూ చేతులు చాస్తున్నారు... వెళ్లిపోవాలి... ఇప్పటికే ఆలస్యం అయింది... వెళ్లేముందు ఒక్క కోరిక... నాకు తెలుసు... ఏ తల్లి, కూతురిని కోరకూడని కోరిక కోరుతున్నాను. ఏంటా కోరిక అని భ్రుకుటి ముడుస్తున్నావా! ఈ డైరీ మొత్తం చదువు... నా కోరిక ఏమిటో తెలుస్తుంది... నువ్వు కాదనవని అడుగుతున్నా... తప్పకుండా నా కోరిక తీరుస్తావు కదూ!

అమాయకుడని, దిక్కు, మొక్కు లేనివాడని, ఒక మంచి కళాకారుడిని ఒక అనాధని చేరదీసాము... ప్రేమరాహిత్యంలో ఉన్న అతడికి ప్రేమా, అభిమానం, ఆత్మీయత పంచాము. మొదటి సారి వచ్చినపుడు నా పాదాలను, పాదాల మీద జీరాడే చీర కుచ్చిళ్ళను ఎంతో అందంగా చిత్రించి నాకు కానుకగా ఇస్తే మీ నాన్న అతడిని సీతమ్మవారి పాదాలు మాత్రం చూసిన లక్షణుడు అన్నారు. నేను ఆ కానుక చూసి ఎంతో ఆనందించాను. కానీ, ఆ రోజు అతను

వెళ్తూ, వెళ్తూ వెనక్కి తిరిగి చూసిన చూపు, చూపు కాదు... అది ఒక బాకులా అనిపించింది నాకు. ఆ చూపే నాలో ఏదో అనుమానం రేకెత్తించింది... ముందు కలవరపడినా, కొన్ని రోజుల తరవాత మర్చిపోయాను. రెండోసారి వచ్చినపుడు ఎప్పటిలాగే ఆదరించాను. కొన్ని రోజులు మొహమాటంగా, బిడియంగా ఉంటే నేనే ఆ బిడియం పోగొట్టాలని సరదాగా, చనువుగా మాట్లాడాను. ఆ తరవాత అతని చూపుల్లో, మాటల్లో. ప్రవర్తనలో ఏదో మార్పు... అనేకసార్లు నన్ను తదేకంగా చూస్తూ ఉండిపోడం గమనించాను. నా అనుమానం అర్ధరహితం అనుకున్నాను. మీ నాన్నకి చెప్పాలనుకున్నాను... కానీ జంకాను... ఆయన నమ్మచ్చు, నమ్మకపోవచ్చు... ఒకరోజు అతని గది శుభ్రం చేయడానికి వెళ్ళిన పనిమనిషి అతని మంచం మీద ఉన్న పోస్టర్ చూసి నాకు చూపించి, " అమ్మగారూ! ఈ బొమ్మ మీ బొమ్మలాగే ఉందండి" అంటూ పిట్టగోడ మీద కొంచెం ఒంగి పావురంతో మాట్లాడుతున్న అమ్మాయి చిత్రం చూపించింది. నిజంగానే అచ్చు గుద్దినట్టు నా పోలికలు... నాకు భయంతో పాటు పిచ్చి కోపం వచ్చింది. మీ నాన్న ఆ బొమ్మ చూస్తే ఎలా రియాక్ట్ అవుతారో తెలియదు... ఆయన చూడకుండా దాచాను... కానీ అతను ఇంతటితో అగుతాడని అనిపించలేదు. ఒకరోజు అతను లేనప్పుడు గదిలోకి వెళ్లి వేసిన బొమ్మలన్నీ చూసాను... నాకు షాక్ తగిలినట్టు అయింది... ఒళ్ళంతా దహించుకుపోయింది... ప్రతి అమ్మాయి బొమ్మలో నా పోలికలు.. ఉద్రేకంతో, ఆవేశంతో ఒళ్ళు తెలియలేదు... అతను కనిపిస్తే చెంప పగలకొట్టి మెడపట్టి గెంటాలని అనుకున్నాను. కానీ రభస అవుతుంది మీ నాన్నకి తెలుస్తుంది... పనిమనిషికి తెలుస్తుంది... అందుకే ఒకరోజు వంటరిగా ఉన్నప్పుడు పిలిచి నోటికి వచ్చినట్టు తిట్టి ఇంటి నుంచి వెళ్ళగొట్టాను. మీ నాన్న వచ్చి "తేజ ఎక్కడ?" అని అడిగేతే "తెలియదు... బయటకు వెళ్తున్నా అని చెప్పి వెళ్ళాడు... ఇంకా రాలేదా!" అన్నాను నాకేమీ తెలియనట్టు .

నాన్న చాలా సేపటివరకు అతనికోసం ఎదురుచూసి ఎందుకో అతని గదివైపు వెళ్లి చూసి, " పెట్టె కూడా లేదు.. ఎక్కడికి వెళ్ళాడు?" అని అడిగారు.

నేనే వెళ్ళగొట్టాను అని చెప్పలేని నిస్సహాయత... ఏం సమాధానం చెప్పాలో అర్ధంకాని అయోమయం. ఆహ్లాదా! చేసిన పాపం చెబితే పోతుందని అంటారు... నేను చేసిన పాపం పోతుందో లేదో నాకు తెలియదు.. అయినా చెబుతున్నాను. నానవరత్నాల నెక్లెస్ దాచిపెట్టి, అది పోయిందని అతనే తీసుకుని పారిపోయాడని, అనామకులని నమ్మితే ఇలాంటివే జరుగుతాయని మీ నాన్నని నమ్మించాను.

బహుశా ఈ కథ ఇంతటితో ముగిసిపోతే వేరేగా ఉండేది... కానీ, సరిగ్గా వారం రోజుల తరవాత గేటుకి ఉన్న లెటర్ బాక్స్ మీద ఫ్రేమ్ కట్టిన పెయింటింగ్ ఒకటి పెట్టి ఉంది... నేను ఏమిటా అని తీసి చూసాను. గర్భగుడిలో దేవత... రెండువైపులా వెలుగుతున్న దీపాలు... గడప మీద తల ఆనించి మోకాళ్ళ మీద వాలిన యువకుడు... ప్యాకింగ్ మీద ఇది

మీకే అని మాత్రం రాసి ఉంది... కింద సంతకం అనాథ, కేరాఫ్ ఫుట్ పాత్... ఆ దేవత నా పోలికలతో... ఆవేశంతో అవమానకరంగా భావించి, వణికిపోయాను. కాళ్ళు, చేతులూ ఆడలేదు. నిస్సత్తువగా సోఫాలో కూర్చుని మరోసారి ఆ ఫోటో చూసాను... నాలో ఆవేశం నెమ్మదిగా దిగిపోయి ఆ స్థానంలో ఆలోచన. ఇది ఒక పవిత్రమైన భావన... ఇందులో నేను ఆవేశపడిపోవాల్సినంత విషయం లేదు. నేనెందుకు ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను. నన్ను దేవతలా ఆరాధిస్తున్నాడా అతను... నేను అపార్థం చేసుకున్నానా !

ఆవేశం తగ్గుతూ ఉంటే నాహృదయం అతని పట్ల జాలితో నిండిపోసాగింది. ఏ అర్ధరాత్రో వచ్చి ఎవరూ చూడకుండా లెటర్ బాక్స్ మీద పెట్టి వెళ్ళాడు అంటే అతను ఈ ఊళ్లోనే ఉన్నాడు. కానీ ఎక్కడ ఉన్నాడు? ఎలా ఉన్నాడు? అసలే అమాయకుడు..! ఎక్కడ ఉన్నాడో, ఏం చేస్తున్నాడో, ఏం తింటున్నాడో అనే దిగులు నన్ను ముంచేసింది.

ఆ చిత్రం, కింద సంతకం... కేరాఫ్ ఫుట్ పాత్ అన్న అక్షరాలూ కత్తుల్లా గుచ్చుతున్నాయి నన్ను... ఎంత పని చేసాను! అపరాధభావన నన్ను దహించడం మొదలుపెట్టింది. నాలో అంతులేని ఘర్షణ... నేను తప్పు చేసాను... కాదు, కాదు పాపం చేసాను. అన్నం పెట్టిన కడుపు మీద కాలితో తన్నాను. ఏదో ఆవేదన... ఏదో దుఃఖం నా గుండెని నలిపేయసాగింది. రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. గేటు మీద పక్షి వాలినా, అతనేనా అనే ఆరాటంతో నా కళ్ళు వాకిలి చుట్టూ పరిభ్రమించసాగాయి.

నాకు తెలియకుండానే నాలో ఒక ఆవేదన రగలడం మొదలైంది. తప్పు చేసాను... తప్పు చేసాను... అతను నన్ను చూసినంత మాత్రాన కామిస్తున్నాడు అనుకోడం స్త్రీ సహజ స్వభావమా! ఇది బలహీనతా! లేక అంతరాంతరాల్లో ఎక్కడో అతను పురుషుడు, నన్ను స్త్రీగానే చూస్తున్నాడు అనే తృప్తా... ఆనందమా! ఏది? ఏది? నేనతనిని చూడకుండా ఉంటే, అతను నన్ను చూస్తున్నాడని ఎలా తెలుస్తుంది! అతని చూపులు పదునుగా నా అంగాంగాలను గుచ్చుతుంటే ఎలా తెలియకుండా ఉంటుంది!

ప్రశ్నలు, సందేహాలు... నాలో అనూహ్యమైన మార్పు... పరధ్యానం ఎక్కువైంది. మీ నాన్న నా పరధ్యానం గమనించారు. “ఏమైంది ప్రియా! ఈ మధ్య అదోలా ఉంటునావు?” అని అడిగారు. ఏమని చెప్పను? చెప్పలేకపోయాను. “ఏమైందిరా! ఏదన్నా ఉంటే చెప్పు నాన్నా!” అని అంటున్న మీ నాన్న లాలనతో కూడిన స్వరం నన్ను మరింత బాధించసాగింది.

అతని గురించిన ఆలోచనలు రోజు, రోజుకి ఎక్కువ అవుతున్నాయి. సానుభూతి క్రమంగా అభిమానంగా మారుతోందా! ఈ అభిమానం ఎలా మారుతుంది! తొండ ముదిరి ఊసరవెల్లి అవుతుంది. నా సానుభూతి ఇంకేదో

భావనకి తావీయడం లేదుకదా! అజయ్ ని మోసం చేస్తున్నానా! నేను అతన్ని వాంఛిస్తున్నానా! ప్రేమిస్తున్నానా! అదే జరిగితే! గుండె పగిలిపోతే బాగుండు అనిపించింది..

ప్రతి గాలి సవ్వడి అతనేనా అనే ఉలికిపాటు. ఎలాఅతడిని కలుసుకోవడం! ఎక్కడ ఉన్నాడో, ఏం చేస్తున్నాడో? తట్టుకోలేని బాధ... అప్పటికప్పుడు అతన్ని తీసుకుని రావాలనిపించింది... కానీ ఎక్కడని వెతకను! ఎవరిని అడగను! మీ నాన్న తప్ప నాకు ఎవరున్నారు? తనని అడిగే అర్హత నా అంతట నేనే కోల్పోయాను. చాలా చెడ్డవాడు, మోసగాడు, దొంగ అని మీ నాన్న మనసులో బలమైన ముద్ర వేసింది నేనే... కాదు మంచివాడు తీసుకురండి అని ఎలా అడగను! ఎవరికీ చెప్పుకోలేని బాధ... తీరని వేదన.. ఒక్కసారి అతన్ని చూడాలని నాకు తెలియకుండానే తహ,తహలాడసాగాను.

ఒక వ్యక్తీ గురించి నిరంతరం ఆలోచించడం, ఆ వ్యక్తీ క్షేమం కోరుకోడం ప్రేమా! అభిమానమా! అతన్ని ఒక్కసారి కలుసుకుని, ఆదరించి, గుప్పెడు మెతుకులు పెట్టి, నన్ను క్షమించు అని అడగాలన్న ఆరాటం క్షణం, క్షణం పెరుగుతూనే ఉంది. ఆ భావన తప్ప నాలో మరో ఆలోచన లేదు. నాది ప్రేమకీ, ఆరాధనకీ అతీతమైన భావాన్. బహుశా అతను కూడా నన్నిలాగే అభిమానించాడా! నేను అతన్ని అపార్థం చేసుకున్నాను. ప్రేమ అంటే కేవలం కామం అనుకోడం ఎంత తప్పో మొదటిసారి తెలుసుకున్నాను. మనిషికీ, మనిషికీ మధ్య జనించే భావన ఆరాధనతో కూడిన ప్రేమ అని అది భౌతిక సుఖాలకు అతీతమైనదని అప్పుడే తెలుసుకున్నాను. నాలో పశ్చాత్తాపం దహించివేయసాగింది. అప్పటి నుంచీ నాలో మార్పు... అయితే సరిగ్గా అదే సమయంలో నాకు డెలివరీ అయి నువ్వు పుట్టావు కాబట్టి నాలో కలిగిన మార్పు మీ నాన్నకి తెలియకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను. నా మనసు నిండా నువ్వు ఆక్రమించి క్రమంగా అతని ధ్యానం నుంచి, కేవలం ధ్యాసగా మార్చుకున్నాను.

ఆహ్లాదా!ఎన్నో రాత్రులు అతన్ని తలచుకుని బాధపడేదాన్ని... ఎక్కడ ఉన్నాడో, ఎలా ఉన్నాడో, బతికి ఉన్నాడో లేదో ఇలా ఎన్నో ఆలోచనలు . ఆ తరవాత కొన్ని ఏళ్లకు అతని గురించి వార్తా పత్రికల్లో చదివి, హమ్మయ్య బతికే ఉన్నాడు.. . జీవితంలో పైకి వచ్చాడు అని తృప్తి పడ్డాను. కానీ, నేను అతని పట్ల చూపించిన నిరాదరణ, రాక్షసత్వం గుర్తొస్తే నన్ను క్షమించుకోలేకపోయాను. అతని పట్ల మీ నాన్న మనసులో వేసిన ముద్ర చెరిపివేసే సాహసం నేను చేయలేకపోయాను. ఆయన చివరివరకు అతడిని ద్వేశిస్తూనే ఉన్నారు... అతను మంచివాడని, దొంగ అన్న ముద్ర నేను వేసింది అని మీ నాన్నకి చెప్పి, పాప పరిహారం చేసుకునే అవకాశం ఇవ్వకుండా ఆయన నన్ను విడిచివెళ్ళిపోయారు. అతన్ని కలుసుకునే అవకాశం నాకు శాశ్వతంగా పోయింది.

ఆహ్లాదా! ఒకే ఒక్క కోరిక నాది.. మహాతేజ అనబడే గొప్ప చిత్రకారుడి చిరునామా లభించడం నీకు కష్టం కాదు... తప్పకుండా లభిస్తుంది... ఒక్కసారి కలిసి ఈ డైరీ అతనికి ఇచ్చి " మా అమ్మను క్షమించండి " అని అడుగు... తప్పకుండా క్షమిస్తాడు... ఎంతోఉన్నతమైన సంస్కారం ఉన్న వ్యక్తీ...

అతను ఇప్పుడు అనామకుడు కాదు... దేశంలో ప్రముఖ వ్యక్తి... జీవితంలో వచ్చే ఆటుపోట్లను, ఓటమిని, కష్టాలను ఎలా దాటాలి, అవమానాలను సహించి ఉన్నత స్థానాన్ని చేరి, అసహ్యించుకున్న వాళ్ళతో ఎలా గౌరవింపబడాలి అనేవి అతన్ని చూసి నేర్చుకోవాలి అందరూ.. . ఉవ్వెత్తున లేచి పడిన కెరటం మళ్ళీ , మళ్లీఎత్తుకి లేస్తూనే ఉంటుంది... అతను మీ యువతకి ఆదర్శం... అతను అందరికీ స్ఫూర్తి... అతను నన్ను ఒక్కసారి క్షమిస్తే చాలు నా ఆత్మ శాంతిస్తుంది... లేకుంటే చేసిన పాపం జన్మ, జన్మలకూ నా వెంట వస్తూనే ఉంటుంది. తప్పకుండా కలుస్తావు కదూ! ఒకవేళ కలుసుకునే అవకాశం దొరక్కపోతే అడ్రస్ అడిగి ఈ డైరీ అతనికి పంపించే ఏర్పాటు చేయి... ఆహ్లాదా! ఇది డైరీ కాదమ్మా రెండు పవిత్ర హృదయాల ఆవిష్కరణ జరిగిన వేదిక.

వణుకుతున్న చేతుల్లోంచి జారిపడింది డైరీ... దిగ్గున లేచి పరుగులాంటి నడకతో బయటకు వచ్చి బాల్కనీ మీద నుంచి గేటు వైపు చూసాడు. కైనెటిక్ హోండా గేటులో నుంచి రోడ్డు మీదకు దూసుకువెళ్ళి పోయింది. దాని మీద చుడీదార్ వేసుకున్న యువతి... ఒక ఆర్తనాదం అతని గొంతులోనే ఉండ చుట్టుకుని ఆగిపోయింది "ఆహ్లాదా!" ఆక్రోశంతో, నవనాడులూ క్రుంగిపోయినట్టు అయి కుప్పలా కూలిపోయాడు. గుంపులు, గుంపులుగా సాగిపోతున్న మేఘాలన్నీ తెరలు, తెరలుగా జారుతూ జరిగిన సంఘటనలన్నీ గగనవేదిక మీద ప్రత్యక్షం అవసాగాయి.

గట్టిగా దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా అరిచాడు "ప్రియాంకా!"

మేఘాలన్నీ శిఖరాలై కూలి మీదపడిపోయాయి... అతని కళ్ళు మూతపడ్డాయి.

తేజ కళ్ళు తెరిచేసరికి ఆహ్లాద అతని వైపు ఆందోళనగా చూస్తూ మంచం పక్కనే కుర్చీలో కూర్చుని ఉంది.

తడారిపోతున్న గొంతు సవరించుకుని " దాహం" అన్నాడు.

ఆహ్లాద పక్కనే ఉన్న స్టూల్ మీద ఉన్న జగ్ లో నుంచి గాజుగ్లాస్ లో నీళ్ళు పోసి అతని మెడకింద ఒక చేయి వేసి నెమ్మదిగా తల పైకెత్తి తాగించింది.

"ఏమైంది" నీరసంగా అడిగాడు.

“మీరు డైరీ చదివేవరకు ఒంటరిగా వదిలేయాలని, కాసేపు బయట తిరిగి ఒక గంట తర్వాత తిరిగి వచ్చాను. వచ్చేసరికి మీరు బాల్కనీలో పడిఉన్నారు. వెంటనే నా ఫ్రెండ్ కి ఫోన్ చేసి మిమ్మల్ని తన సాయంతో తీసుకువచ్చి పడుకోబెట్టాను. చిన్న దెబ్బ తగిలింది మీ తలకి … తగ్గిపోతుంది.” అంది లాలనగా.

అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి. “ఆ…హ్లా… దా!” అన్నాడు గాద్గదికంగా.

ఆహ్లాద దుఃఖం ఆపుకుంటూ అంది “మీకేం కాదు… చిన్న దెబ్బే”.

పేలవంగా నవ్వాడు. “ చిన్నది కాదు. చాలా పెద్ద దెబ్బ తగిలింది.. ఇది మానేది కాదు” అనుకున్నాడు.

“ కాఫీ తాగుతారా !” అడిగింది. తలూపాడు.

ఆమె వెళ్లి కాఫీ తెచ్చింది.. . నెమ్మదిగా లేచి తలగడని ఆనుకుని కూర్చుని ఒక్కో చుక్కా తాగుతూ మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

“ మీకు డిన్నర్ బయట ఆర్డర్ చేశాను … వస్తుంది… నేను వెళ్ళచ్చా… బాగా ఆలస్యం అయింది. మళ్ళీ రేపు వస్తాను “ అంది.

“వెళ్ళు… నాకేం ఫర్వాలేదు.” అన్నాడు.

ఆహ్లాద సంశయిస్తూ అంది“ మీరు అమ్మ రాసింది చదివారు అనుకుంటా… మా అమ్మ చేసింది తప్పే… క్షమిస్తారు కదూ”

గబుక్కున ఆమె చేయి పట్టుకుని “ఒద్దమ్మా అలా మాట్లాడకు… దేవత ఎప్పటికీ దేవతే “ అన్నాడుగాద్గదికంగా.

కన్నీళ్లు చెంపల మీద కారుతూ ఉంటే రెండు చెతులూ జోడించి అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయింది ఆహ్లాద.

“ వెళ్ళద్దూ… ప్లీజ్ వెళ్ళకు… ఆహ్లాదా! నిన్ను చూస్తుంటే మీ అమ్మని… నా దేవతని చూస్తున్న అనుభూతి…” తేజ ఆమె వెళ్ళిన వైపు చూస్తూ మెల్లగా గొణిగాడు.

అతని అంతరంగంలో సునామీ అలలు విరిగిపడుతున్నాయి. భయంకరమైన శబ్దం చేస్తూ సముద్రం అతనికి బాగా చేరువగా వస్తున్నట్టు అనిపిస్తోంది… ఆ అలల మీద నుంచి చినిగిన నిక్కరు, ఆచ్ఛాదన లేని ఛాతీ ఎగిరెగిరి పడుతోంటే ఎవరో తనవైపే వస్తున్నారు.

“ మాగాడా !” గొంతు చించుకుని అరిచాడు.

ఆవ్యక్తి దగ్గరగా, బాగా దగ్గరగా వచ్చాడు... తేజ రెండు చేతులూ చాచాడు. ఆ వ్యక్తీ నెమ్మదిగా ఒక్కో అడుగే వేస్తూ అతని దగ్గరగా వచ్చాడు... తేజ ఆ వ్యక్తిని రెండు చేతులతో అందుకుని ఆతని గుండెల్లో తలదాచుకున్నాడు. ఆ వ్యక్తీ నెమ్మదిగా ఒక్కో అక్షరం విడదీస్తూ " మాగాడా! ఇంకెప్పుడూ నన్ను విడిచి వెళ్ళవు కదూ!" అన్నాడు.

"వెళ్ళను... ఎప్పటికీ వెళ్ళను నాన్నా! నిన్ను, అమ్మని విడిచి ఎక్కడికీ పోను... ఇదిగో వచ్చేసాను... నాన్నా నన్ను ఇంకా, ఇంకా నీ దగ్గరకు, నీ హృదయంలోకి తీసుకోవూ... ఈ ప్రపంచంలో నాకు చోటు లేదు... నాకు బతకాలని లేదు నాన్నా! నేను చాలా చెడ్డవాడిని. నా తల్లి,తండ్రులను, బంధువులను, మిత్రులను ఆ సముద్రానికి అప్పచెప్పి నా మానాన నేను తప్పించుకుని అక్కడి నుంచి దూరంగా వచ్చాను... స్వార్ధపరుడిని కదూ! ఆరోజే నేనూ ఎగసిపడే ఆ కెరటాల మీద నడిచి వచ్చి ఉంటే మీతోటే ఉండేవాడిని కదా! నిజం నాన్నా నన్ను నమ్ము... నాకప్పుడు ఏమి తెలియదు... గాలికి కొట్టుకుపోతూ జీవితం ఎటు తోస్తే అటు నడిచాను... ఎంతోమందిని కలిసాను... ఎన్నో చేతులు నన్నాదుకున్నాయి... అనాగరికుడుగా ఉన్న నన్ను నాగరికంగా మార్చారు.. . నాకు భాష నేర్పారు... బతకడం నేర్పారు... కానీ, శాశ్వతంగా దాచుకోడానికి చిటికెడు ప్రేమ మాత్రం దక్కలేదు. అసలు ప్రేమంటే ఏమిటో తెలియని రోజుల్లో ఎంతో సుఖంగా ఉన్నాను. ఏ క్షణాన బెంగుళూరు వెళ్ళానో అప్పుడే ప్రేమ అనే రెండు అక్షరాల మహత్యం తెలిసింది... తెలిసిన తరవాత ప్రేమించకుండా ఉండలేకపోయాను... అసలు నేను బెంగుళూరు వెళ్ళకుండా ఉంటే ఎంత బాగుండేది! మహాతేజగా మారకుండా " మాగాడిగా" ఉండిపోయినా బాగుండేది... నిజం నాన్నా! నాకలాగే అనిపిస్తోంది... మాగాడు ప్రముఖ చిత్రకారుడు మహాతేజగా మారకపోయి ఉంటే ఈ విషాదాలు, వేదనలు, ప్రేమ రాహిత్యం, దుఃఖం ఇవేవీ తెలిసేవి కావు... ఆ సముద్రపు ఒడ్డు, ఇసకదిబ్బలు, పడవలు, తెరచాపలు, సరుగుడు చెట్లు, చేపలు ఎంత హాయిగా ఉండేది! తోటి మనుషుల సాంగత్యం లేకుండా సాగరం నుంచి వచ్చి సాగరంలో కలిసిపోయి ఉంటే ! మనసు, మమత, బంధాలు, అనుబంధాలు ఇవన్నీ ఎంత మిధ్య! ఎక్కడో చదివిన వాక్యం గుర్తొస్తోంది.. " Sometimes it is better to be alone nobody can hurt you "

ఈ సమాజంతో సంబంధ లేకుండా వంటరిగా జీవిస్తే ఎంత బాగుంటుంది... అవును... వంటరి ఎప్పటికీ వంటరే... ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. నేను నా నాగరిక చర్మం వదిలేస్తున్నాను పాము కుబుసం విడిచినట్టు... మహాతేజ మరణించాడు...' మాగాడు' తిరిగి జన్మించాడు. ఇప్పుడు నేను మాగాడిని.. నాజీవితం ముగింపు దశకు చేరింది... నేను తెలుసుకున్న ఒక నగ్న సత్యం నాకు తత్వాన్ని బోధించింది. జీవితం అనే సముద్రంలో పడేయడమే దేవుడి బాధ్యత ... మునిగిపోతామా,ఒడ్డుకి చేరతామో ఎవరికీ తెలుసు! మనిషి పొందే ఆనందాలు, విషాదాలు,ప్రేమలు,కోపాలు,

అభిమానాలు, ఆవేశాలు ఇవన్నీ విరిగిపడే అలలు మాత్రమే.. అవును... నాకిక్కడ ఇంక ఏమి పనిలేదు... నీతో వచ్చేస్తాను నాన్నా... నన్ను తీసుకుని వెళ్ళవూ!

ఆ వ్యక్తీ నవ్వాడు.,. తెరలు, తెరలుగా, అలలు, అలలుగా ఆ నవ్వు ప్రతిధ్వనిస్తోంటే ఆయన స్వరం వేయి స్వరాలై మారుమ్రోగసాగింది. " నాన్నా.. మాగా! రావడం, పోవడం మన చేతుల్లో లేదురా... నేను అప్పుడే పోవాలని అనుకోలేదురా! వేటకి వెళ్ళేటప్పుడు తిరిగి రావాలని, చేతినిండా డబ్బులతో వచ్చి ఆ డబ్బుల మీద నిన్ను జోకొట్టాలని అనుకున్నారా... కానీ విధి నన్ను వెళ్ళద్దు అని వెనక్కి లాగింది... నేను నిస్సహాయుడిని నాన్నా... నిస్సహాయుడిని... అందుకే విధి చేతికి లొంగిపోయాను. నువ్వూ అంతే... ఎవరూ విధికి మినహాయింపు కాదు... నువ్వు వెళ్ళే రోజు వచ్చిన నాడు ఎవరు మాత్రం ఆపగలరు! అందాకా నువ్వు చేయవలసిన పనులు, సాధించవలసిన విజయాలు ఎన్నో మిగిలే ఉంటాయి.. . అవి అన్నీ పూర్తీ చేసాక రా తండ్రి... నీ కోసం అద్దాల మేడ కట్టి అమ్మా, నేను ఎదురుచూస్తూ ఉంటాము.. "

ఆ వ్యక్తీ చేతులు అప్రయత్నంగా తేజ చేతుల నుంచి విడిపోయాయి... నెమ్మది, నెమ్మదిగా అదృశ్యం అవసాగాడు.

"నాన్నా!" గట్టిగా అరుస్తూ మంచం మీద నుంచి లేచాడు తేజ... అతనిశరీరం గాలిలో తేలిపోతోంది...అడుగులు తడబడుతున్నా బలంగా, ధైర్యంగా పడుతున్నాయి. కానీ ఆ అడుగులు తండ్రి వెళ్ళిన వైపు కాదు మరో ప్రపంచం వైపు పడుతున్నాయి. ఒక్కో అడుగే వేస్తున్నాడు.. అడుగుకో మెట్టు... మెట్లన్నీ ఎక్కుతున్నాడు... ఆఖరి మెట్టు మీద కాలుపెట్టగానే మోహాన్ని కమ్మేయసాగాయి మబ్బులు.. రెండు చేతులూ చాచి మబ్బులను అందుకున్నాడు. ఆ రెండు చేతులనూ ఆప్యాయంగా అందుకున్నాయి మబ్బులు... తన చేతులు సాయం ఇచ్చి పైకి లాగాయి... ఇప్పుడు తేజ మబ్బుల మీద ప్రయాణం సాగిస్తున్నాడు. ఎక్కడినుంచో ఓ తీయని రాగం వినిపిస్తోంది. అతని కళ్ళముందు ఓ రూపం, అతని గుండెల్లో చెక్కుకున్న ఓ శిలకి ప్రాణం వచ్చినట్టు, అతని గుండెల ధమనుల తెరలు తొలగించుకుంటూ ఆవిష్కృతం అవుతోంది.

వెలిసిపోయిన నిక్కరు, చినిగిన చొక్కా, ఇసకలో దొర్లి, దొర్లి ఒళ్ళంతా అతుక్కున్న ఇసక, ఉక్రోషం కంటనీరుగా మారి వడలిన చెక్కిళ్ళ మీదచూరు మీద నుంచి కారుతున్నవర్షపుధారలా కారుతోంటే, మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులు చుట్టుకుని ఇసకలో కూర్చుని కెరటాలతో ఎగసిపడుతున్న సముద్రాన్ని చూస్తున్న బాలుడు, పూరిగుడిసెలు, గిర,గిరా తిరుగుతూ ఉత్సాహంగా ఆడుకుంటున్న తోటి పిల్లలు– పెద్ద, పెద్ద పడవల్లో చేపలను వేసుకొచ్చి ఒడ్డున కూర్చుని పంచుకుంటున్న జాలరులు, వాళ్ళు తెచ్చిన చేపలు చుట్టు పక్కల ఊళ్ళల్లో అమ్ముకు రావడం కోసం గంపలతో కూర్చున్న స్త్రీలు, ఇసకలో గీసిన బొమ్మలన్నీ నిర్దయగా తనతో లాక్కుని వెళ్ళిపోతున్న కెరటాలు... ఎన్నో... ఎన్నోస్మృతులు... ఓ పెద్ద అల వచ్చి కళ్ళ మీద వాలినట్టు కళ్ళు రెండూ నీళ్ళతో నిండాయి. ఆ నీటి మీద తేలుతోంది గడిచిన ఓ జీవితం ... నేనిప్పుడుమహానగరం నుంచి, నాగరిక సమాజం నుంచి అనాగరిక బాలుడిగా మారిసముద్రం ఒడ్డున నిలబడి ఉన్నాను...నన్నెవరూ

అందుకోలేరు”.... గొంతు చించుకుని అరిచాడు. అతని గొంతు అతనికే తిరిగి వినిపించింది. “ఎవరూ వినడం లేదా... వినండి... నేను వెళ్ళిపోతున్నాను... ఎక్కడికా! చెప్తాను” తేజ స్వరం హటాత్తుగా మంద్రంగా మారింది..

“ అమ్మకడుపు చీల్చుకుని ఈ భూమ్మీదకు వచ్చిన వారు అందరూ తిరిగి నిష్క్రమించేటప్పుడు నేలతల్లి గర్భంలోకి వెళ్తారు. నేను మాత్రం సముద్ర గర్భంలోకే వెళ్తాను. నా అమ్మా, అయ్యా, తాత, ముత్తాత, ముత్తమ్మ అందరూ ఈ సముద్ర గర్భంలోనే ఉన్నారు. చూడండి ఈ కెరటాలు నా పితృదేవతల హస్తాలుగా మారి , నన్ను ఎంతో ప్రేమగా, తీయగా ఆహ్వానిస్తున్నాయి. ప్రేమ రుచి ఎరుగని నాకు సముద్రాన్ని మధించి ప్రేమామృత కలశాలను సంపాదించారు. అదిగో ఆ కలశాలతో నాకు స్వాగతం పలుకుతున్నారు. అక్కడే... అక్కడే నా దేవత కూడా ఉంటుంది... నాకు తెలుసు... ఆమె అక్కడే ఉంటుంది... అదిగో దిగంతాల అవతల మేఘాల మీద ఇంద్ర ధనుస్సులా పడుకుని నాకోసమే ఎదురుచూస్తోంది... తన లేలేత చేతులు చాచి నన్ను ఆహ్వానిస్తోంది. వెళ్తున్నాను- మరికొన్ని క్షణాల్లో ఆమె ఒడిని చేరతాను. This is my last journey... విగతజీవిగానైనా సరే ఒక్క లిప్తకాలం ఆ చేతి స్పర్శ నా మేను నిమిరితే నా జన్మ ధన్యం అవదూ! ప్రాణం ఏదో ఒక రోజు పోవాల్సిందే కదా!నా ప్రాణం కూడా పోతుంది... నా ఆత్మ మాత్రం జీవించే ఉంటుంది... ఎందుకంటే నా ఆత్మ ఆమె చుట్టూ తిరుగుతూ ఉంటుంది.. ఆమె ప్రేమతో కూడిన “ మాగా“ అని పిలిచే ఒకే ఒక్క పిలుపు కోసం తహ,తహలాడుతూ ఆమె కోసం అన్వేషిస్తూనే ఉంటుంది... నా ప్రేమకి మాత్రం మరణం ఉండదు...ఎందుకంటేనాది పవిత్ర ప్రేమ.

ఎక్కడినుంచోకోలాహలం“ మా-- అరేయ్ మా.... రా, రా“

(సమాప్తం)

COMMENTS